

บทที่ 2

ยุคเริ่มต้น

ต่อมารัฐบาลอนุญาตให้เปิดมหาวิทยาลัยรามคำแหงและมหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมาธิราชเป็นมหาวิทยาลัยตลาดวิชาที่สอนในระบบเปิด คือรับนักศึกษาไม่จำกัดจำนวน
ในปี พ.ศ. 2512 (ค.ศ. 1969) รัฐสภาได้ผ่านกฎหมายว่าด้วย “พระราชบัญญัติวิทยาลัย
เอกชน พ.ศ. 2512” และมีการประกาศใช้ (เป็นกฎหมายการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา
ของเอกชนฉบับแรก) ทำให้เอกชนสามารถจัดการศึกษาในระดับปริญญาตรีได้

ในปี พ.ศ. 2513 (ค.ศ. 1970) มีวิทยาลัยเอกชน 6 แห่ง ได้รับอนุญาตให้จัดตั้ง ได้แก่
วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยไทยสุริยะ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย วิทยาลัยพัฒนา และ
วิทยาลัยการพาณิชย์หรือวิทยาลัยการค้า

เมื่อคณะกรรมการของ ACC เห็นว่ามีการขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนได้ และรู้อยู่แก่ใจว่า
ที่เปิดหลักสูตร ASB นั้นไม่ถูกต้อง จึงหาทางออกเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ด้วยการขอ
จัดตั้งวิทยาลัยเอกชนบาง

ต่อมากรรดาอำนาจ ปิ่นรัตน์ ในฐานะประธานมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่ง
ประเทศไทย ได้ยื่นต่อกระทรวงศึกษาธิการ ขอเปิดวิทยาลัยเอกชน ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ
ให้เรียกชื่อว่า “วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ” หรือ ABAC

16 มิถุนายน พ.ศ. 2515 (ค.ศ. 1972) กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้คณะกรรมการ
เปิดวิทยาลัยเอกชนได้ โดยใช้ชื่อว่า “วิทยาลัยอัสสัมชัญ บริหารธุรกิจ” (ดูรายละเอียดใน
ภาคผนวก 2) ภายใต้งื่อนไข่ว่าวิทยาลัยต้องไม่เปิดที่ ACC จะต้องย้ายไปเปิดที่ใหม่ ในการนี้
ข้าพเจ้าได้มอบที่ดินที่หัวหมากให้ 10 ไร่ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก 3)

ในขณะนั้น วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ หรือ ABAC ที่หัวหมากยังไม่มีสิ่งปลูก
สร้างใด ๆ นักศึกษาจึงต้องเรียนโดยอาศัยสถานที่ของโรงเรียน ACC ไปก่อนประมาณ 1 ปี
ระหว่างนั้นการก่อสร้างอาคารเรียนที่หัวหมากดำเนินไปอย่างเร่งรีบ โดยกรรดาเบอร์นาร์ด
ได้นำเงินจำนวนหนึ่งจากโรงเรียน ACC มาใช้ในการก่อสร้างอาคารหลังแรก ซึ่งต่อมา
ข้าพเจ้าได้ตั้งชื่ออาคารนี้ว่าอาคาร “ฟิลิป แอนด เบอรรนาร์ด”

ในปี พ.ศ. 2516 (ค.ศ. 1973) เมื่ออาคารเรียนหลังแรกสร้างเสร็จ จึงย้ายนักศึกษา
มาเรียนที่หัวหมาก ในปีนี้เกิดเหตุการณ์บ้านเมืองไม่สงบ มีการเดินขบวนกันทุกวัน
ในส่วนของ ABAC เองก็มีความไม่สงบเช่นกัน เมื่อหลักสูตร ASB ได้เปิดทำการมากระทั่ง

ภาพอาคารเรียนหลังแรกของ ABAC ที่หัวหมาก (จาก Vintage 1974-75)

มีนักเรียนเป็นรุ่นที่ 3 แล้ว นักเรียนเหล่านี้ก็ร้อนใจ อยากหาหลักฐานหรือพิสูจน์ให้ได้ว่า เมื่อพวกเขาเรียนจบหลักสูตร ASB แล้วจะได้รับปริญญาตรีจริงตามที่คณะกรรดาคล่าวอ้างหรือไม่ และเมื่อรู้ว่าทางกระทรวงฯ อนุญาตให้เปิด ABAC ได้ นักเรียนเหล่านี้จึงอยากย้ายมาเรียนที่ ABAC บาง แต่เนื่องจากกระทรวงฯ ไม่อนุญาตให้มีการโอนย้ายมาเรียนที่ ABAC ได้นอกจากจะว่าจะสมัครเข้ามาเรียนปี 1 ใหม่ นักเรียนเหล่านี้จึงไม่พอใจ สิ่งนี้ก่อให้เกิดความวุ่นวายภายใน ACC และ ABAC เป็นอย่างมาก เมื่อปัญหาเริ่มมากขึ้น ในเดือน เมษายน พ.ศ. 2517 (ค.ศ. 1974) กรรดาสมพงษ์ ธีรานนท์ ซึ่งเป็นอธิการ ABAC ในขณะนั้น จึงลาออก

ปี พ.ศ. 2517 (ค.ศ. 1974) เดือนเมษายน ขาพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าคณะแขวง เซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย (ดูรายละเอียดในภาคผนวก 4) ในสถานการณ์ดังกล่าว เมื่ออธิการลาออก ทำให้ ABAC ไม่มีผู้บริหาร ขาพเจ้าซึ่งเป็นเจ้าคณะแขวงฯ จึงต้องเข้ามาแก้ไขปัญหานี้ ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2517 (ค.ศ. 1974) (ดูรายละเอียดในภาคผนวก 5) ขาพเจ้าเข้ามารักษาราชการและมาแก้ปัญหาอยู่ 6 เดือน (ระหว่างเดือนเมษายน-กันยายน 2517) ในระหว่างนี้นักศึกษายังคงก่อความวุ่นวายตลอดเวลา

มีเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่น่าบันทึกไว้เป็นอย่างยิ่งคือ ในเดือนกันยายน 2517 เป็นช่วงสอบของนักศึกษา นักศึกษาประท้วงไม่ยอมเข้าห้องสอบ ขาพเจ้าในฐานะนายกสภาวิทยาลัย จึงเรียกประชุมสภาฯ ซึ่งในการประชุมมี พลตำรวจตรีซัช ชาวกรุง กรรดาบัญญัติโรจนารุณ และ กรรดาวิศิษฐ์ ศรีวิชัยรัตน์ ร่วมประชุมด้วย และมติสภาฯ ในการประชุม

คราวนั้นให้จัดการกับนักศึกษาที่ประท้วงอย่างเด็ดขาด ข้าพเจ้าจึงแจ้งมติสภาให้นักศึกษาทราบ ว่า หากในวันรุ่งขึ้น นักศึกษาไม่เข้าห้องสอบ วิทยาลัยจะปิดตัวเอง ไม่มีการเรียนการสอนอีกต่อไป พอวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าจึงพบว่านักศึกษาเข้าห้องสอบโดยพร้อมเพรียงกัน ไม่มีการประท้วงใดๆ อีก

ต่อมาข้าพเจ้าได้เชิญผู้เชี่ยวชาญ 4 ท่านจากนิด้า (NIDA) มาช่วยบริหารวิทยาลัย ได้แก่ ดร. มารวย ผดุงสิทธิ์ ดร. สุทิน นพเกตุ ดร. ไพรัช กฤษณมิมิ และนายศุภชัย ศิริสุวรรณากูร พร้อมกับแต่งตั้งอาจารย์วันเพ็ญ นพเกตุ เป็นอธิการในเดือนกันยายน พ.ศ. 2517 (ค.ศ. 1974) (ภาพประกอบ 1) ในช่วงที่อาจารย์วันเพ็ญ เป็นอธิการ ยังคงเกิดความวุ่นวาย ไม่จบสิ้น อาจารย์วันเพ็ญ ต้องทำงานหนักอย่างมาก ท่านเป็นอธิการอยู่ได้ 2 ปี จึงลาออกพร้อมกับผู้เชี่ยวชาญทั้ง 4 ท่าน อย่างไรก็ตาม ทั้ง 5 ท่าน ได้ทำคุณประโยชน์ให้กับวิทยาลัยเป็นอย่างมาก ในระยะเริ่มต้น

ในช่วงเวลาที่อาจารย์วันเพ็ญเป็นอธิการนี้ มีเหตุการณ์ที่สำคัญคือ มีการประชุมสภาวิทยาลัยเป็นครั้งแรก เพื่อศึกษาหาข้อมูลความขัดแย้งและแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยข้าพเจ้าในฐานะนายกสภาฯ ได้เรียกประชุมซึ่งในการประชุมนั้นมีอาจารย์วันเพ็ญ ทำหน้าที่เป็นกรรมการและเลขานุการ

ต่อมาข้าพเจ้าได้เชิญ ศาสตราจารย์ ดร.ชูป กาญจนประกร ซึ่งกำลังจะเกษียณจากนิด้ามาเป็นอธิการ ในวันที่ 1 ตุลาคม 2519 ท่านได้สร้างความเจริญให้แก่วิทยาลัยเป็นอย่างมาก ท่านได้สร้างระบบการทำงานให้เป็นมาตรฐาน กำหนดระเบียบวิทยาลัยฯ ว่าด้วยกิจการต่าง ๆ อาทิ ระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติงานของผู้สอนและเจ้าหน้าที่ เป็นต้น ทำให้การทำงานมีระบบระเบียบมากขึ้น นับเป็นคุณประโยชน์ต่อการพัฒนาวิทยาลัยเป็นอย่างมาก (ตามคำบันทึกของ ดร. ชวลิต หมั่นนุช)

ภาพประกอบ 1: อธิการและผู้บริหาร 4 ท่าน

อาจารย์วันเพ็ญ นพเกตุ
อธิการ

ดร. ไพรัช กฤษณมิมิ

ดร. สุทิน นพเกตุ

ดร. มารวย ผดุงสิทธิ์

นายศุภชัย ศิริสุวรรณากูร

